

dit openlijk een legende onjuist is en overledene, s, wie weet, leven lang orie en dit n heeft, bewijst.

ping.
ons, of het spreken van ar het geld ng van een ? Hij vraagt het kerkelijk llen zijn. heid van de an de syno- rk ga. Onze synoniemen, eft door het uanceering lfheeft, zal men daarop antoor een vereeniging men bij den den *Ab actis*, ike vergade- n houden en

en drit woor- on aan een post, aangewezen; wordt aan- Het woord ikt voor een mand wordt pichter over en onder- dt door een toe bevoegd- rtd benoemd professor enz. is bepaald ik eigen; de *berooft* een gen, dat de burgemeester et woord be- f meer een t, dat er een rondslag ligt. komen juist, de aanwijzing et meest juist preken. Een aangeleide, roepen. De erin, dat ons d beroeping *des Woords* en *diakenen*, dinken, wan- tot ouderling egt; iemand *of benoemd*, ggen, dat er is tusschen bevestigings- de ouderlin- predikanten gevoelen wet- mitsdien van ik hun roe- en heilige elijke spraak- eenmaal ge- m alleen te n, maar niet nien, zoo het a af te wijken. m het woord praakegebruik epen te ver- l in het oog m principieel tusschen de dragers wat reft.

over het klein Rijkuniversit- het inschrij- de opmerkinge de Synode ges der Vrije diakanten der houden, heeft gelokt. *che Courant* ars, door ons waren. We voor de Theo- n 13 studen- telijkheid wa-

it is niet zeer etoog weloig al studenten, de Vrije Uni- nschrijven, is de Rijksuni- studenten van het aan. Prof. Fabius

redelijk, aan n verwijt van kelingen van hare erve wil t is toch niet t, gelijk Dr. en daarom is omen te be- n wil de op- waarheid, tot s Mr. Mackay

de Hervormde zezorger voor hik zal wezen, uxillo. Boven-

dien is het argument ook niet geheel juist. Men zou met evenwel recht kunnen zeggen, dat het onredelijk is aan de Roomsche Kerk te verwijten, dat zij tot onfeilbaarverklaring van den Paus overging, omdat deze onfeilbaarverklaring de consequentie is van het Roomsche systeem. Zulk een verwijt kan juist dienen om het anti-gereformeerde karakter van zulk een Synode in het licht te stellen.

Maar Prof. Fabius gaat nog verder en verklaart te hopen, dat de Haagsche Synode bij dit besluit zal blijven volhar- den, omdat hij, wanneer de Synode anders besluit, hierin niet anders zou kunnen zien dan een *list des Boozers*.

Een list, die dan daarin zou bestaan, dat men dan dit genootschap der Hervormde Kerk minder ongunstig zou gaan beoor- deelen.

Waarom hij ter illustratie nog dit toe- voegde:
„De hoogerleeren (der Vrije Universiteit) blijven menschen. Zou het ondenkbaar zijn, dat die hoogerleeren het heilig toornen tegen het Hervormde Kerkgenootschap eniger- mate inbonden, als zij vreesden, daarmede de kans te versperen op vele toehoorders, die straks predikant in het Hervormde Kerk- genootschap wenschten te worden?”

Ook dit argument schijnt ons ietwat zonderling in den mond van Prof. Fabius, die op meer dan een jaarvergadering van de Vereeniging voor Hooger Onderwijs er op aandrong, dat elke beperkende bepaling voor de toelating van studenten aan de Vrije Universiteit zou wegvallen, opdat ieder, die aan deze Universiteit studeeren wilde, van wat richting hij ook was, daar zijn studien zou kunnen voltooien, omdat zoo eerst onze Hoogeschool tot een zegen voor allen zou kunnen worden.

Immers men zou ook hier kunnen vragen, of de Hoogerleeren dan geen menschen blijven en of het dan ondenkbaar zou wezen, dat deze Hoogerleeren het heilig toornen tegen het liberalisme, socialisme enz. eenigermate zouden gaan inbinden, als zij vreesden daarmede de kans te versperen op vele toehoorders, die libera- le of socialistische sympathieën hadden.

De *Heraut* vreest dit gevaar niet. Ze heeft te goed vertrouwen in de Hoogerleeren der Vrije Universiteit. En ze meent, dat juist, wanneer de poort onzer Hoogeschool zou worden ontsloten voor studenten van de Hervormde Kerk, dit niet weinig er toe zou bedragen, om het Gereformeerd element in de Hervormde Kerk te versterken, ook in den strijd, die door deze Gereformeerde broeders tegen de hiërarchische Synodale macht wordt gevoerd.

Vandaar dat de *Heraut* niet eerst nu, maar steeds de poging der broeders om van de Hervormde Synode gedaan te krijgen, dat zij de leerlingen der Vrije Universiteit in de Hervormde Kerk zou toelaten, met warmte gesteund heeft.

Lust en IJver.

Dr. W. Geesink heeft de toespraak, waarmede hij als pro-rector de lessen aan de Vrije Universiteit opende, 22 Septem- ber, onder bovenstaanden titel in 't licht gegeven. En wie thans rustig deze toespraak, nu in druk, overleest, zal hem dank- baar wezen, dat hij dit goede woord ook voor breder kring beschikbaar stelde.

Eigenlijk is de titel van deze toespraak minder juist. Waar het Dr. Geesink toch in hoofdzaak om te doen was, was om de *Gereformeerde mentaliteit*, die voor de studie aan de Gereformeerde hoogeschool noodig is, bij de studenten te versterken. Hij zag de gevaren, die deze gereformeerde mentaliteit, vooral in onze dagen, bedreigden, en wilde daartegen waarschuwen. Hij deed dat, gelijk onze lezers dit van hem gewoon zijn, in keurig artistiek klee; met de bezonnenheid, die aan den filosofisch geschoolden geest eigen is, en met warme liefde voor ons beginsel.

Ook de uitvoerige kritiek op de rede, door Prof. Visser te Utrecht gehouden over den eeuwiggen vrede tusschen Wetenschap en Religie, is een model van urbane en zakelijke polemiek. En ze gaf aan Dr. Geesink tegelijk de gelegenheid om nog eens het standpunt dat onze Hoogeschool inneemt, op treffende wijze uiteen te zetten. We zijn dan ook zeer benieuwd, wat Prof. Visser hierop antwoorden zal.

Gesneden brood voor de eenvoudigen is dit boekje natuurlijk niet. Wie voor een Akademisch gehoor spreekt, heeft daarmede rekening te houden. Maar voor allen, die de studie liefhebben, zal deze toespraak een kostbare gave zijn. Ze zal de liefde en den ijver voor onze Gereformeerde weten- schap aanwakken. Vooral onze jongeren, wekken we op, om van deze toespraak kennis te nemen.

Dr. H. H. K.

Kootwijks Scholen

In hartelijken dank ontvangen van den heer D. J. W. Rutgers, Averbres. Van den heer J. B. A. Bakker f1; Postwiel R. V. post- stampel f12.50.

Dringend verzoeken wij aan Kootwijks vele behoeften te willen gedekken.
Ds. J. H. HOUTZAGERS, Voorzitter.
Velperweg 88, Arnhem.
Giro No. 31724.

Leestafel.

1. JONKVR. H. A. RAPPAARD. GODE MANIEREN. Vierde herziene en veelvermeerderde druk. F. M. S. Visser Arn. Haarlem 1920.

Toen dit werkje, voor nu tien jaar, in ten druk verscheen, heb ik het met genoegen gelezen en hier hartelijk aanbevelen en het is mij een genoegen er nog eens weer de aandacht op te vestigen.

De onderdel: „Wat men doen en laten moet in het dagelijksche leven,” wijst er met dat moet

op, er had ook wel kunnen staan „behoort”, dat betoont van beleefdheid plicht is.
De moedelijkheid zit 'm maar, op welke wijze of manier die plicht dient betoond. „Manier”, plicht mijn oude schoolmeester te zeggen, „is wijze van doen, van handelen” en, in dit genre van zeggen voortgaande, zou er nog aan zijn toe te voegen: in ons woord „manier”, zit „manus”, het woord, door de Romeinen gebruikt voor „hand” en, let er nu eens op hoe ons woord „handeling” afgeleid is van „hand.”

Maar jawel, daarmee zijn we geen stap verder, want wij staan dan weer voor de vraag, wat men doen en laten moet om met 'n handelen beleefdheid te betoonen.

Ook dat nu moet men geleerd hebben om het te weten.

Het hangt toch zoo af van in tijd en op plaats geldende beleefdheidsvormen en men dient of zelf in een milieu te hebben geleefd en te hebben ondervonden of beleefd welke de daar geldende vormen zijn, of moet dat van 'ander hebben gehoord of geleerd om dit te weten.

Jaren geleden ging ik op 'n Zaterdagavond met een kennis 'n Synagoge binnen. Ik zei hem nog: „denk er om je hoed opteheffen.”

Suorde er zich niet aan en zette 'm met zekere plechtigheid van gebaren af.

En daar hadt je 't nu.

Twee, drie JUDEN verzochten hem heel-beleefd 'n hoed opteheffen. Maar hij, komend uit ons milieu, weigerde en met 'n zoet-lipje werkte ik hem snel de Synagoge uit. Onder de Grieken waren de CYNICI bemaald doordat zij maling hadden aan beleefdheidsvormen. Zij waren onge- neigd als de honden en doordat een heel toe- vallige omstandigheid, die met dit onvormelijk of onfatsoenlijk-doen niets had uit te staan den naam aan hun sekse had gegeven, scholden Atheïsten straftjongens ze „honden”.

In dat maling-hebben van die CYNICI zat 'n beginsel. Men moest „natuurlijk” doen en 'n doen overeenkomstig die maar „ingestelde” vor- men, maakte je maar onnatuurlijk, onwaar.

Er is echter ook 'n cynisme waar geen beginsel achter zit en dat maling heeft aan de beleefdheidsvormen, doordat het ze niet geleerd heeft of ook te traag of te koppig was om ze te leeren.

Betooning van beleefdheid door goede manie- ren is echter plicht, en ook in deze betoening is vaak een zonde van bedrijf en van nalatigheid. In het Evangelie lezen wij, dat de Farizeer SIMON, in het milieu waar JESUS en hij verkeerde, zich als gastheer tegenover den Heer aan zulk 'n zonde van nalatigheid had schuldig gemaakt (Lukas 7).

De beginsellooze CYNICIUS tracht zijn schul- dige onwetendheid op het stuk van goede ma- nieren te bedekken met, als hij tot de „Intellec- tuelen” behoort, want ook daar heb je ze onder, te vertellen, dat Goethe in de FAUST zegt: „de Duitser liegt wanneer hij beleefd wordt”.

Heelmaal juist is het niet, want er staat: „Im Deutschen lügt man, wenn man höflich ist”, maar, dat doet er niet toe, zoo'n intellectueel wil er maar mee zeggen, dat hij niet anders wil schijnen dan hij is en hij daarom dan ook never den indruk maakte van onder de KAFFERS dan onder de DUITSCHERS te hebben verkeerd, want als de KAFFERS, heeft ook hij manieren; zij het dan ook niet onze manieren. Met die Duitse omgangsvormen, hetzij in 't voorbijgaan gezegd, staat het nog niet zoo kwaad. Zekere Vrijheer v. KNOKE schreef ervan in zijn leer- zaam boekje: OVER DEN OMGANG MET MENSCHEN en wanneer een Duitser zich aan ongemaniere- rheid schuldig maakt, dan zegt een, die het goed met 'm meent: „je moet onze KNOKE eens lezen”!

Ja, het is met beleefdheidsbetoon als met schaatsen en fietsen, je moet er den slag van weet hebben en daartoe is oefening noodig. De wijsgeer Kant, van huis uit 'n burgerjongen, zijn vader was een zadelmaker, was een man van bijzonder goede manieren en hij had dit te pakken gekregen door zijn verkeer als gouverneur in 'n aristocratische familie. Het ging hem ook heel zijn volgend leven, met zijn, zooals FRÉDÉRIC RAPPAARD zou zeggen: „door goede smaak verrijkt” verkeer onder de menschen, best af, zoo heel vanzelf, — als een geoeftend schaatsrijder op de ijsbaan.

Nu is het niet ieder, die het noodig heeft, grond in zoo'n omgeving, als waarin KANT geschoold werd, te verkeeren. Maar in dat geval kan ik zeer best de lezing aanraden van FRÉDÉRIC RAPPAARD'S GODE MANIEREN.

2. H. BAKELA. WIJ KETTERS, Haarlem — J. W. Boissevain & Co. 1920.

De lezing van dit boekje, waarvoor de ex- domitee BAKELS bij een firma van een zoo distinctieve naam, tot mijn verwondering, een uitgave vond, moet ik ten sterkste ontraden.

Het schrijven van dit werkje getuigt, om het op 'n zachtst te zeggen, niet bepaald van goede manieren.

Het motto: „Wij hebben noodig u te bevrij- pen van den last van het verleden” doet den- ken aan de Duitse Aufklärung der 18e eeuw, een nu vrijwel verlaten standpunt.

Wat de schrijver zou willen is niet meer of minder dan: „de tegenwoordige vormen van het Christendom helpen dood maken.” Maar naar hij zelf verzekert, zal hij dat toch niet kunnen.

Krankzinnigen hebben zoo nu en dan „vrije momenten” in hun ontbrekend bewustzijn. Dat „de vormen van het christendom, neen niet den doodsteek te geven, want dat vermoekt ik toch niet (ulke vormen zijn taai)”, herinnert mij aan die zwoeven genemde „vrije momenten”.

Maar dan komt en volgt weer door heel het boekje heen, al dat „stootende en stuitende dingen” schrijven, al die woorden van scherpheid en bitterheid, van plathed en onhebbelijkheid waarin de algemeene christelijke be- schouwingen over God en Jezus en Bijbel worden gehoord, — zoals de schrijver in zijn voor- rede het zelf qualificeert.

Op de laatste bladzijde van dit stuitend ge- schriftje lees ik, onder het opschrift TROOST, een berichtje waarin staat: „Bij het gereed maken van de copij voor de drukpers, liet ik de eerste hoofdstukken maar weg” en dit indeciet weer een zekere berisping. Maar ik moet er toch bij zeggen, dat het dan terstond weer mis is. Na toch vermeld te hebben, dat Mervout BAKELS „van de aldus verslapte copij nog eenige hoofd- stukken schrapte”, is het slot: „Wat u hier derhalve werd aangeboden, is tot tweemaal toe verslapte krog en heel mal”!

Het beeld is even onsmakelijk als onjuist het getuigt bovendien van gemis aan kritiek op eigen werk. Den inhoud van dit boekje zou 'n evenwichtig mensch eer beelden met „brandend als vitriool”, en „wild als 'n dolle hond”.

Het werkje is „Opgedragen aan alle Gerefor- meerde Jongelui”, een dedicatie waaraan de auteur en uitgever, naar aan zekereheid grenzende waar- schijnlijkheid, niet veel genoegen zullen beleven.

Mocht een onzer medische Studenten, die in de Psychiatrie wil doorgaan, er voor zijn studie belang in stellen, dan kan hij het van nu eens

J. P. STEGENGA, Predikant te Amsterdam. De LEVENSVRAAGEN EN HET LICHT GODS. Amsterdam, Firma B. v. d. Land (P. v. d. Kamp) 1920.

De STEGENGA biedt hier zijn in druk vastge- legde „voordrachten tot dieper inzicht in de christelijke wereldbeschouwing”, die hij den vori- genen winter in AMSTERDAM heeft gehouden. Ge- houden „voor een gehoor van naar waarheid zoekenden, naar verdieping van inzicht.”
De eerste gaat over: Gods bestaan, Materialisme, Atheïsme en Pantheïsme; de tweede over: Gods wezen, God is geest, Gods persoonlijkheid; de derde over: Jezus Christus, zijn pias-ex-stentie, goddelijkheid en menschwording, jeugd en ontwikkeling van zijn Messiasbewustzijn; de vierde over: verzoeking, middelaarwerk, drie- voudig ambt; en de laatste is betiteld: Het zoeken naar persoonlijke vrede met de eeuwig- heid.

Met de uitgave van dit vijftal heeft Ds. STEGENGA zijn hoorders zeker een dienst gedaan, en ook bij hen, die, onder christenen en niet-christenen behooren tot wat men de Intellectuelen noemt en die zoeken om te vinden, kan de lezing aan hun vinden ten goede komen.

G.

Voor Kinderen.

UIT HET OOSTEN.

In en om Jeruzalem.

IV.

(Slot.)

De weg van Jeruzalem naar Jericho leidde over Bethanien en van dat dorp af werd hij zeer onveilig; Ook laat Jezus de geschiedenis van den barmhartigen Samaritaan daar plaats vinden (Lukas 10:30). De waarheid en werkelijkheid van deze gelijkenis in juist deze lijst, zijn ver- wonderlijk. De priesters en levieten moesten dikwijls langs dezen weg; wij weten uit den Talmud dat van de vierenwintig priesterorden er verscheidene te Jericho woonden. En wat het feit zelf betreft van een aanval door roovers, te midden der bergen die Bethanien van den Jordaan scheidden, dit vond gedurig plaats. Onder het Romeinische bewind, werd in de politie der wegen slecht voorzien, daar de Romeinen zich op de Joden verlieten om voor de veiligheid er van te zorgen, en de laatste weder op de eersten. Zoboende werden de wegen door niemand bewaakt en Hieronymus zegt dat nog in zijn tijd de weg van Jeruzalem naar Jericho door honderden saraatrovers ver- pest was.

Voor wij de onmiddellijke omstreken van Jeruzalem verlaten, herinneren wij dat Salomo drie groote vermaelplaatsen van water had laten maken, de ene boven de andere in de rotsen uitgehouwen. Men noemde ze „de vijvers van Salomo” en zij dienden om de tuinen des konings in de nabijheid van water te voorzien. Die tuinen waren sinds lang verdwenen en de vijvers dienden voor niets meer. Toen de Romeinen van Judea een provincie maakten, wilden zij ze beuigen en Pontius Pilatus liet een waterleiding bouwen om hunne wateren naar Jeruzalem te leiden. Het daartoe benoo- digde geld nam hij uit den tempelschat. Dit was heilig geld, de „Korban”; ook vergaven de Joden het hem nooit en deze berooving was een der hoofdgrievens tegen zijn bestuur. Die vijvers van Salomo bestaan nog, evenals de waterleiding.

De oostelijke helling van den Olijfborg ver- der afdalende, komen wij aan de oevers van de Jordaan waaraan Jericho ligt. Deze stad ten Noordoosten van Jeruzalem gelegen, was er slechts zes mijlen van verwijderd. Zij was en is nog een der verrukkelijkste plaatsen van Syrië. Josefus zegt van haar evenals van Galilea: „het is een goddelijk land”. Neigen ter wereld waren de palmboomen zoo talrijk of zoo schoon. Zij vormden een waar woud, de stad van alle zijden omringende (ze werd de „de Palmstad” genoemd, reeds in oude dagen. Zie Deuteronomium 34:3 en de kanit. d.l.p.) zonder nog te gewagen van de tuinen en weckerijen, wier aantal en rijkdom de bewondering der oudheid hebben gaande gemaakt (Jes. Sir. 24:18). De Talmudisten zeggen: „de vlakte van Jericho is met koren bedekt”. Gelijk de gehele Jordaanvallei, heeft ook de vlakte van Jericho een tropisch klimaat en de stad, ver onder het waterpas der Middellandsche zee gelegen, geniet een altijd durende lente. Als aanvangspunt van een heilbaan had zij een belangrijk belangzwaartpunt (Lukas 19:1 v.v.).

Van Jericho den Jordaanstroom afwaards vol- gend, komen we te Egeidi, eens bekoorlijke oase in de woestijn van Juda, beroemd om hare wijngaarden, waarin vooral de uit Cyprus over- geplante druif uitmunte (Hooglied 1:14). Zij lag op veertig mijlen afstands van Jeruzalem, niet ver van de Doodse Zee. Daar woonden in de eerste eeuw de Essëers, geheel afgescheiden van de wereld, waar monniken in hun kloosters. De Doodse Zee, ook de Zoutzee of Zee van Sodom genoemd, is ongeveer zestig mijlen lang en vijftien breed. Haar water heeft een afsche- welijken smaak en het soortelijk gewicht er van is zoo groot dat men, zonder te kunnen, er in blijft drijven. Geen visch kan er in leven, geen waterplant wordt er in gevonden; zij draagt haar naam met volle recht.

Naar de zijde van Jeruzalem opklappend, vinden wij op zes mijlen afstands van deze plaats en drie voet boven haar gelegen, het dorp of stadje Bethlehem, de geboorteplaats des Heilands. Dit plaatsje heeft zeker, evenals Nazareth, het uitzicht behouden dat het in de eerste eeuw had. Het vormt, even als Jeruzalem, een soort van „Schiereland”, aan de ene zijde zich aan- sluitend aan de omringende bergen, en van alle andere zijde ontoegankelijk. De poort zit naar den kant van Jeruzalem uit; het is nog dezelfde die Jozef en Maria binnentrokken op den avond voor Jezus geboorte. De put, van oude tijden dakekenend (2 Samuel 23:15) en aan de zijde er van, in het midden van een plein, was het middelpunt van het openbare leven. Elke avond en morgen kwamen de inwoners hier te samen; de kudden door de herders geleid, kwamen er drinken, de jonge maagden kwamen er om water te putten voor het huisgezin. Ook de rei- zigers hielden er stil, zij slaan er hunne tenten op, en bereiden er hunne maaltijd. Men vond in de nabijheid er van de karavanserai (in Luk. 2:7 herberg genoemd); een beschutte ruimte waar reizigers zonder tenten een onderdak kon- den vinden. De uithoofden in de rotsen om Bethleem werden en worden een nachtelijke salling van het vee gebruikt en het is niet onmogelijk dat Jezus in zulk een stal geboren is. Naar mijne meening is echter die opvatting onjuist; op den Bijbel is ze niet gegrond, die nergens mededeelt dat de Heiland in een grot of stal het levenslicht zou hebben aanschouwd. Wanneer wij bedenken dat de oostelingen, in de zomermaanden op reis zijnde, veelvuldig in de openlucht overnachten, is het zeer waar- schijnlijk dat Jozef en Maria ook hun leger aan

de zijde van den put hebben opgeslagen, en Jezus' geboorte onder den blooten hemel heeft plaats gevonden, en zijne eerste sponde de- drinkbak bij den put is geweest, die bestemd was om het opgehaalde water ten behoeve der kudden er in uit te storten.

De laatste stad in het Nieuwe Testament genoemd (Hand. 9:36-43) is Joppe, tegen- woordig Jaffa, bij de Joden Hebreeu Jaso. (Jona 1:3). Het was der Judee eenige zeehaven of liever zeeestad; want er was geen haven en die kon er niet zijn, omdat de kust er om zoo te zeggen ongevaarlijk is. De schepen bleven in het ruime op en de gemeenschap tusschen hen en het land vond plaats met kleine booten. Jaffa deed grooten dienst bij den bouw van den eersten en den tweeden tempel. (2 Kron. 2:16; Ezra 3:7).

Een andermaal wellicht over het noorden des lands.

HOOGENBIJK.

Buitenland.

Korea. De Vrijheidsbeweging onderdrukt. Christenvervolg.

De onderdrukking der nationale vrijheids- beweging in Korea, die veel van een Christen- vervolging gekregen heeft, moet volgens het „Hannover. Missionsblatt” een duizend menschen het leven gekost hebben, terwijl zes duizend gevangensustallen werden opgeleid.

De oorzaak van de beweging was voornamelijk de ontevredenheid over de Japansche milnare partij, die zonder de Koreaansche taal en volks- zeden te kennen, het volk met ijeren handen onder hield en elke beweging die tot meer vrijheid leidde kon, met geweld onderdrukte. De eigen kinderen des lands werden op zijde geschoven; in de besturen was voor hen geen plaats. Op de scholen mocht de Koreaansche taal en geschiedenis niet geleerd worden, en het studeren van Koreaans in het buitenland werd bemoeilijkt. De pers was niet vrij, evenmin had men vrij verdragingsrecht, ook was de godsdienstvrijheid beperkt. In de bijzondere scholen werd de Bijbel verboden. De Christenen dwong men tot deelname aan Heidenasche ceremonien, en zij die tot het christendom overgingen, hadden het hard te verantwoorden. Daarbij kwam de demoraliserende invloed dien de Japanners, door hun in bescherming nemen van de prostitutie en door den verbouw van opium uitoefenden.

Het is niet te verwonderen, dat onder zulke omstandigheden en de ontevredenheid toenam en de begeerte om het Japansche juk af te schudden, steeds groter werd. En aan het spreken van de Eetate-mogendheden over bescherming van de kleine onderdrukte volken! Dat wilde er bij de Koreaanen in. Doen het kwam alleen tot rustige demonstraties voor vrijheid en onafhank- elijkheid; nergens werd in geheel Korea met geweldpleging daarvoor opgetreden. Maar toch greep de Japansche politiek en het leger met sabel en bajonet in. Vooral had men het op de Christenen voorzien; want in Japan vrees- men, dat de zending de vrijmaking des volks zal bevorderen en ook Amerika tot heerschappij in het Oosten brengen kan. Doch de Ameri- kaansche zendingen hebben zich, ook al voelden zij veel voor de Koreaansche vrijheids- beweging, van de politieke beweging niet ge- houden. Wel hebben zij zich tot de plaats- lijke Japansche besturen in den lande gewend met de bede, de Japansche Christenen te be- schermen.

Deze mededeelingen die aan het Deernache Missionsblatt (1919, no 51) ontleend zijn, komen in hoofdzaak overeen met hetgeen het „Evangel. Miss. Magazin” (1919, no. 11 en 12) over de onlusten in Korea bericht. Volgens medede- lingen uit Amerika en Korea heeft de Japansche regering met gruwelijke wreedheid de vrijheids- beweging onderdrukt: gevangenneming in massa, mishandelingen, en wel schaamteloze en ont- zettende b-handeling van vrouwen, het in brand steken van dorpen.

Het bericht van den Japanschen predikant, die tot een onderzoekingscomité behoorde, bevat dingen van denzelfden aard. Hij weet ook van het neerbaan van eenige kerken te verhalen en zegt, dat volgens berichten der zendingen ongeveer 4000 Koreaanen gedood zijn, terwijl de Japansche ambtenaren slechts een 400-tal opgeven.

Bedoelde Japansche predikant geeft als oor- zaak der vrijheidsbeweging in Korea op, dat voor de Koreaanen de hoogeschoolen en de hooge ambten bijna onbereikbaar zijn. Bovendien hebben vele Koreaansche boeren door de Japansche invatie en door het aankopen van land door Japanners, het land moeten verlaten. Daarbij komt dat de Japansche regering in haar streven om het land te Japanniseeren, overijve- lig geweest is. Maar boven alles heeft de mi- litaire macht een onverdragelijke heerschappij uitoefend, waarvoor de predikant afschewe- lijke voorbeelden aanhaalt.

Ook deze Japanner is overtuigd dat niet, ge- lijk vele Japansche ambtenaren aannemen, de oorzaak ontstaan is door de Zending en de Koreaansche Christenen — al is het ook, dat eenige van de 400 zendingen die in Korea werkzaam zijn, gevoels van ontevredenheid tegen het optreden van de Japansche regering in hun hart hebben gehad.

Maar verblifd is, ja het stemt tot juichen, dat trots alle tegenstand en vervolging het Christendom onder de Koreaansche bevolking steeds meer veld wint. Er is geen zending- veld ter wereld aan te wijzen, waar het Evan- gelie van Jezus Christus in deze eeuw rooivel veroveringen heeft gemaakt als in Korea.

Wellicht is voor enkele lezers de medede- ling niet overbodig dat Korea ten Noord-Oosten van China ligt. Het is een schiereland met ruim zes miljoen inwoners. Het werd door de Eetate-mogendheden Japan, terwijl het een on- afhankelijke Koninkrijk was, eenvoudig gean- nexeeerd. Japan's streven naar de opperbeer- schappij in Azië maakte het besit van Korea een begeerte. Protesten van Koreaanen bij de Mo- sedheden baasten niet. Wie geloofde dat de Volkenbond, Wilson's schepping, het oorech- t van den Koreaanen aangedaan werd, herstellen zal? De Heere ontfermt zich echter kennelijk over dat land.

WINCKEL.

Officiële Gerichten

Vrije Universiteit.

Men schijnt ons:
Het is een aangename gewaarwording, te lezen dat er met belangstelling wordt gevraagd waar- om bij het 40 jarig bestaan der Vrije Universi- teit niet meer dan ruim f40 000 is ingekomen. Het is echter jammer dat, zij die hunne belang- stelling toonen, dit doen op een wijze die niet geheel geschikt is, om de belangstelling van

anderen op te wekken. Een der bezorgde broe- ders heeft „wel eens bij geruchte vernomen dat er in de niet-theologische faculteiten niet bij allen gemerkt wordt een opbouw der wetenschap op den Gereformeerden grondslag”.

Zulk een wijze om zijn bezorgdheid te kennen te geven, geeft groote aanleiding tot bezorgheid. Niet voor de niet-theologische faculteiten, maar voor hem of voor „wij” die „wel eens bij geruchte hebben vernomen dat er in de niet-theologische faculteiten niet bij allen gemerkt wordt een opbouw der wetenschap op den Gereformeerden grondslag”.

Het zou kunnen zijn dat „wij” die „het niet weten” en toch „wel uiting (geven) aan een bezorgdheid bij velen, die zoo gaarne het welzijn der V.U. zoeken”, „het ook niet willen weten” Reeds Groen en niet minder Dr. Kuyper had telkens reden om te klagen over de „bezorgd- heid” van hen „die het niet weten”.

Immers schreef Groen: „stel het volk niet te laag; net is de slaperigheid en de onkunde der meer ontwikkelden waarna het grootste gevaar ligt”. Misschen werkt het volk nog meer aan „een opbouw der wetenschap” dan schrijvers „die het niet weten”.

En ook niet willen weten, hoe men het kan teweeten komen. Stellig niet door uit onwetend- heid voorloopig aan „bezorgdheid” uiting te geven.

Er is een betere weg.
Art. 11 van het Huishoudelijk Reglement dient om hen die bezorgd zijn, aan deze bezorgd- heid op gepaste wijze uiting te geven.

De broeder die het „niet zoo groote bedrag” mede betreurde, en meent dat door het Locaal Comité of wel het Bureau der Vereeniging niet voor een tijdige rondzending der circulaire georgd is, had het beter kunnen weten. Reeds in het voorjaar van 1919 waren alle H.H. oud- studenten opgeroepen om mede te werken aan het fonds 1920. Voortdurend is ook in de *Heraut* en per circulaire de aandacht op dit fonds gevestigd.

Oud-studenten, zowat 500 in totaal, waren in de begroting aangeslagen voor f200. Ter- wijl bedoeld werd een som van f50.000.

Het had kunnen meervallen.
En dan was zeker de tou bereikt.

Wij weten het niet, maar zoeken andere oor- zaken dan de geleerden. In hetzelfde nummer van het orgaan, waarin de oud-leerling de me- ning uit, dat niet over heel het land (s) gewerkt, wordt herinnerd aan denouden heet die drie dingen niet onthouden kon: 1e. namen; 2e. jaartallen en 3e. nog iets „dat ben ik vergeeten”. Dat derde was, wat bijna elke werk werd ge- noemd.

Gelukkig. De Vrije Universiteit bestaat nog, heeft nog de liefde van het volk, van velen in Nederland, in de Koloniën in Amerika en in Afrika. Immers uit Indië kwamen schoone giften, uit Afrika kwam reeds f2000 en ligt de 3e duizend ter verzending gereed.

Wat we wel weten is dat het Bestuur van het studenten-studiefonds blijft werken, en tot werken aanspoort.

Wat we wel weten is, dat binnen kort een totale opgave van het bedrag zal worden ver- meld. Dat kan nu nog niet, omdat er dagelijks bedragen (inkomen) f200 voor de feestgave als voor het fonds 1920.

Wat we wel weten is, dat nog lang niet is voldaan aan het voorstel van Reenen, op de jaarvergadering te Utrecht gedaan, dat er voor de Vrije Universiteit jaarlijks f150.000 aan contributie moet zijn, en dat die er komen kunnen zoo ieder naar vermogen bijdraagt.

Er zijn bijv. tal van Ger. Kerken, die niet hebben kunnen voldoen aan het verzoek om een extra collecte te houden.

Nog deze week werd een bedrag van f1000, onvangin, waaronder f600 van een niet oud- leerling.

Kerknieuws.

Gereformeerde Kerken.

BEROEPEN: Ouderkerk a/d. IJssel en Krainingen, A. J. Bouma, cand. te Middelburg. — Treebek (Kouwerdam) (Z.-L.), A. Terpstra, Lochem. — Beilen, J. v. d. Meulen, Schoonoord. — Rotterdam (vac. Dr. Kaajan), G. R. Kuyper, Haarlem. — Delft, B. A. Koopmans, Almelo. — Ambt-Vollenhove (B) (2e maal), S. de Vries, Elst (Geld.). — Keenwijk-Slaup- wijk, S. J. Kuyper, prop. Amersfoort. — Herwijnen, B. Meijer, IJerske. — Meliskerke, A. J. de Boer, Garrelweer.

BERADANT: Kralingen (3e pred.), Dr. S. P. Dee, Dwingelo. — Bunschoten en Spakenburg (A), B. A. Koopmans, Almelo. — Amsterdam (vac. Dr. de Moor), en Arnhem (vac. Dr. Schouten), G. R. Kuyper, Haarlem. — Stadskanaal, H. de Bruijn, Nieuwendijk (N.-Br.). — Drachtstercampagne, G. A. Langhout, Gaasmeer. — Wolvega, P. Hickman, Gorredijk.

Oudega (Sm.). Zondag 15 Nov. was voor de gemeente alhier een vreugdevolle dag. Na des morgens door zijn schoonzoon Ds. D. Ringnald van Den Haag tot zijn dienstwerk te zijn ingeleid met een schoone predikatie over Tit. 5:15, deed 's middags Ds. Kruijswijk zijn intrede met een predikatie over Rom. 1:7b. De scriba sprak den nieuwen leeraar toe namens kerkeleden en gemeente, alsmede de consulent Ds. Schaafsma namens de classis. Aan den consulent en de overige predikanten der classis werd dank gebracht voor de vele malen, dat zij hier het Woord Gods hadden bedienend ge- durende de vacature, die circa 2½ jaar geluud heeft.

Nederlandsch Hervormde Kerk.